ЛЮТИЙ

ISSN 0132-4462

ПЕРЕЦЬ

1986 №4

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Слово про слово і діло

Всім доводилось чути,
ще й не раз, либонь, і не два
(та й узнати на практиці,
бо в житті ж — як на довгій ниві!):
є
в а г о м і слова,
з о л о т і слова,
і п у с т і слова,
і слова ф а л ь ш и в і...

Слово — штука серйозна.
Але зразу ж — не розгадать,
чи це — справжня коштовність,
а чи тільки її подоба,
бо, як знаєм, на слові
не означені, не стоять
ні вага, ні ціна, ані сорт,
ані проба.

Не даремно ж бо
нині,
коли йде принципова, пряма,
ділова
всепартійна і всенародна
розмова
про справи високі,—
йдеться в ній, зокрема,
і про істинну вартість
нашого з вами Слова.

Не в пошані сьогодні
в'юнкі та медові слова,
слова пустодзвонні,
слова, глухі, мов із вати:
життя не стоїть —
вимагає пора нова
іменами своїми
речі іменувати!

Повертати Словам
їх високий авторитет,
щоби повнилось кожне
силою, ясним змістом,
як оті невмирущі:
«Комуністи — вперед!»
і:
«Загину — вважайте мене
комуністом!»

Сухозлотну
од Слова
геть одвіювати лузгу,
розбиратись, де слово —
лише машкара лукава,
шанувати у Слові
правдиву ціну й вагу —
наша спільна, державна,
в і д п о в і д а л ь н а
справа!

Бо за слово — усі ми,
незважаючи на чини,
рівно в і д п о в і д а л ь н і!
Тож при нашому Слові,
як надійні гаранти
ваги його і ціни,
мають твердо стояти
кожного
Честь і Совість!

Не вироджувать Слово
у легковажне слівце,
не робити із нього
блазня в пишній одежці!
І коли уже кажемо:
«З честю справимося!» — то це
мусить бути
по совісті
Словом, Справою
Ч е с т і!

Продовження на стор. 2.

Слово про слово і Діло

Позбавляється права
всяке слово пусте,
що, буває,
горобчиком пурхнуло
і — полетіло.
Право жити сьогодні
має слово лиш те,
за яким
невідступно крокує
реальне Діло!..

Не усе ще у нас,
як то мовиться, екстра-клас.
Та в усім розберемося —
люди ми — не наївні,
знаєм: далі — залежить
лише од самих же нас
щоб усе було — класно,
щоб — на потрібному рівні!

Позичать нам не треба
ні в кого
ні знань, ані сил —
буде зроблена справно
задумана нами Робота!
І дарма надриває
охриплі свої голоси
зловороже поріддя,
братія чорнорота.

У нас підступу ницого
навіть на гадці нема,
тож нема і потреби
напускати словесні тумани —
із найвищих трибун
викладаємо перед всіма
наші успіхи,
клопоти,
цілі,
задуми,
плани.

Нам немає чого
у душі і у серці таїть:
твердо будучи вірні
Ділу своєму і Слову,
на високім, тривожнім порозі
тисячоліть
ми запрошуєм інших
на мирну, одверту розмову.

Щоб останнім порогом
для людства не став той поріг,
коли далі — н і ч о г о,
лише — надмогильні плити;
щоб, довір'ям об'єднаний,
рід людський
міг
у здоров'ї та силі
поріг той
переступити.

Святішої в нас
од цієї — немає мети:
трудитись, аби ще й не родженому
нащадку
нашу рідну планету
і землю свою зберегти;
а дітям своїм —
передати
у кращім порядку!

І од цього —
ніколи не збочимо
ані на п'ядь!
Тож можемо людству в очі
дивитися сміло:
з одкритими лицями
перед світом усім
стоять
наші чесні, вагомі,
партійні
Слово і Діло!

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Давайте по-хазяйському!

Не обов'язково бути професором, доктором філології, щоб зрозуміти, що «економіка», «економічно», «економія» — суть поняття дуже й дуже споріднені, і справа тут не в коренях слів і не в суфіксах-префіксах.

Чуємо від сусідів і самі кажемо:

— Економічно ми живемо непогано, але хотілося б іще краще!

Правильно! Треба жити краще — і в економічному, і в морально-етичному плані. А хто ж нам, товариші, заважає? Та самі ми ж собі часто і заважаємо.

Візьмемо ту ж таки економію. Не в площині того дядька, котрий сірника різав начетверо (економив!), а пляшки йому й на раз було мало. Йтиметься не лише про економію — електроенергії, газу, гарячої води і т. п. — у побутовому плані. І не лише про економію енергетично-матеріальних ресурсів на виробництві. Де кожна кіловат-година електроенергії, кожен кілограм металу, кожен літр пального, кожен дециметр шкіри чи тканини мають використовуватись по-хазяйському. Із зведенням, де це тільки можливо, відходів до нуля, а де не зовсім можливо — до цифри з нулями попереду.

Задумаймось над, може, і не новою, проте в архів іще не зданою істиною: економлячи щось (і час у тому числі!) для когось, ви економите і для самих себе.

На заводі роблять побутовий прилад — пральну машину, телевізор, електропраску, пилосос.

На фабриці щось шиють: черевики або чоботи, пальто чи штани.

Здавалось би, купуй який завгодно товар — полиці від нього аж ломляться. А ми все бігаємо з магазину в магазин, та:

— Нам би чогось іншого...

Іншого — значить, якісного, добротного, модного.

Зробили ви для когось телевізор, котрий то кашляє, то блимає. От той невдаха, котрий його купив, і бігає по гарантійних майстернях. Яка вже тут економія часу, навіть у виробничому плані, коли чоловік з роботи відпрошується, бо телевізійний (гарантійний!) майстер має «протягом дня» прийти.

Хіба той невдаха у такому стресовому стані пошиє вам путящі штани? Та ніколи в світі!

А ви, товаришу, котрий телевізора: стук-грюк, аби з рук у торговельну мережу випхнути,— у свою чергу, біжите гарних штанів або черевиків по магазинах шукати. Шукайте, шукайте! Скривджений вами кравець таке пошиє, що на собаку мале, а на кота велике.

От і не економимо часу ні свого, ні сусідового, ні державного. Про зіпсований матеріал, про витрачену ні на що електроенергію вже й мови нема. То хіба це по-хазяйському?

Останніми роками у нас був такий дуже типовий сатиричний персонаж — обіцяльник. Зобов'язання брав на карбованці, а виконував їх на гроші щербаті. Не можна сказати, що обіцяльника вже можна в сатиричну «Червону книгу» заносити, бо він — геть перевівся. Є він і тепер, хоч поголів'я його і зменшилось.

Зате інша сатирична личина об'явилася. Вона вам словами «план», «виконання», «перевиконання» так баки заб'є, що хоч бери та з того перевикональника картину малюй і на почесному місці вішай. Придивишся ближче: е-е, ні-і, тут не картина, тут карикатура саме на порі! Збрехав? Плану не виконав і не перевиконав, приписками очі замилив? У тім і суть, що ні. Воно краще хай би того плану взагалі не виконував, аніж отак перевиконувати. Брак? Та й браком не назовеш, хоча й бракороб у наші дні, теж, на превеликий жаль, у сатиричну «Червону книгу» не проситься. Є ще цього зіллячка на розплід. Він, сучий син, бракороб, породив такі численні інституції, як гарантійні майстерні. «Я недоробив, так хтось за мене доробить!» А ви прикиньте, товариші шановні, в тому ж таки економічному плані: якби на заводах наших і фабриках браку раптом не стало! Скільки по країні гарантійних майстерень самоліквідувалося б і скільки кваліфікованих майстрів, які нині по тих гарантійних майстернях чужі гріхи замолюють, прийшло б на виробництво і почало б робити щось путнє, що ніякої гарантійної майстерні не потребує — гарантія (і то залізна!) дана вже на самому підприємстві. От вам і невикористаний резерв: резерв висококваліфікованої робочої сили.

Але повернемося до нашого «перевикональника». До речі, це слово можна і без лапок писати, бо план і справді перевиконано. І без, коли підходити формально, браку. Коли ж підійти не формально, то з'ясується, що зроблено, як тая приказка каже: «много та й дурного». Полиці в магазинах тріщать, а покупець від них сахається: неоковирно, немодно, непрактично, неекономічно, не... не... не...

А премію дай! Як же ж — належить: план перевиконано! Ой, чоловіче, чоловіче, краще б ти його недовиконав, то держава б хоч на преміях яку копійку зекономила.

Досі йшлося про промисловість. А хіба питання економії і якості чужі для сільського господарства? Дуже й дуже не чужі, а — свої. Колись приказка вчила: «Що посієш...» І далі за текстом. Тепер, коли наше сільське господарство переходить на інтенсивні методи ведення землеробства, слід думати і про: «як посієш»!

Комуністична партія впевнено і неухильно веде нашу країну, всю економіку її, усі сфери господарства до нових рубежів і вчить, як по-новому їх досягати. По-новому — насамперед, по-хазяйському.

А це означає, що не повинно бути в нашому суспільстві тих, котрі й надалі збираються жити в тій хаті, що «скраю». З якого «краю», коли все у нашому житті взаємозв'язане і взаємообумовлене? Де він, той «край»? Нема його і не повинно бути. Бо ж відомо: перемога залежить і від маршала, і від солдата.

Для будь-яких досягнень і звершень передумова номер один — порядок скрізь, завжди і у всьому.

Порядок у промисловості, в сільському господарстві, на транспорті. Порядок, що виключає розхристаність і довгі, донизу опущені рукави. Прийшов на робоче місце — засукуй рукави вище ліктів! Як дбаєш — так і маєш, вчить ще одна народна мудрість. І нічого вдавати з себе такого безпорадного «наївнячка»:

— Ми люди маленькі, наше діло теляче. Он є майстер, начальник цеху, директор заводу (в сільському господарстві відповідно: бригадир, завфермою, голова колгоспу), от з них і питайте!

Товаришу, наше діло було «телячим», коли нам по дорозі в ясла носика витирали. А тепер ми дорослі люди, отож і мусимо відповідати за діяння (чи бездіяльність) рук своїх. І з директора спитають, і з голови колгоспу спитають, коли буде за що, але не варто розраховувати, що хтось у затінку відсидиться. Не ті часи. З кожного спитають. І носом ткнуть у недороблене чи в кепсько зроблене. Порядок для всіх один і закон для всіх один, а девіз наш спільний формулюється тепер дуже конкретно:

— Давайте все, що ми робимо, робити по-хазяйському!

Микола БІЛКУН.

Мал. Є. РАБИНОВИЧА

По-новому працювати
слід тепер:
електроніка — на службі
НТР!
Треба вчитись, розвивати
вміння й хист,
турбуватись про невтомний
творчий ріст.
А не хочеш — то й у крісло
не сідай,
іншим, грамотним і здібним,
місце дай!

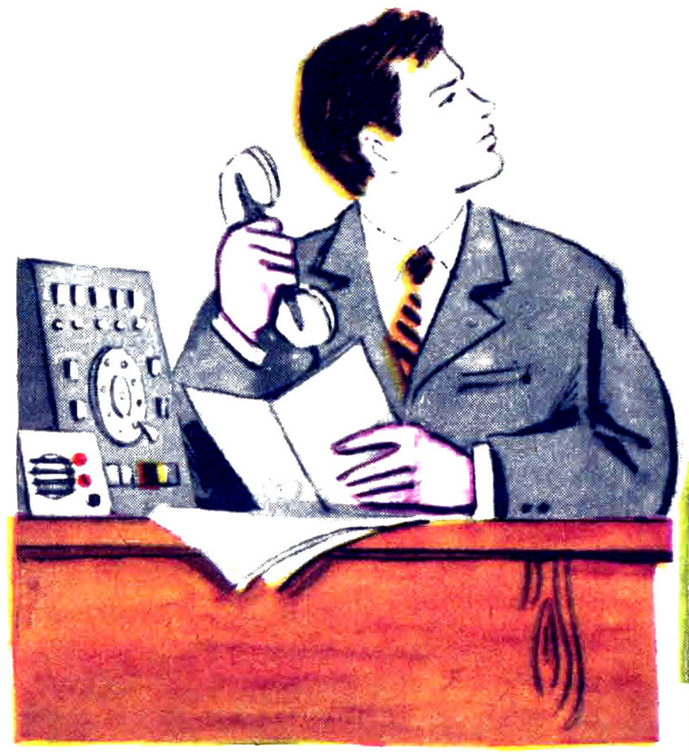

ДО ЧОГО ДІЙШЛИ!

Доручили мені у святковий номер журналу написати матеріал. І адресу визначили: село Матусів Шполянського району Черкаської області, а точніше — колгосп «Комуніст». Прямо скажемо, завдання не з легких: фейлетоністові писати про одне з найкращих господарств Черкащини! Але, з іншого боку, коли я ближче придивився до героїв майбутнього матеріалу, то трохи заспокоївся. Бо одразу ж побачив тут усі фейлетонні атрибути.

Ну, насамперед впадає у вічі сімейність... Що-що, а цей пережиток вкоренився у цьому господарстві міцно. Уявляєте, головував у «Комуністі» не один десяток років Іван Юхимович Кравченко. І непогано, ніде правди діти, головував. Але що ж це робиться! Як приспів йому час на пенсію, скликали колгоспники збори, провели Івана Юхимовича з усіма почестями на заслужений відпочинок, та й обрали головою, кого б ви думали? Сина Івана Юхимовича — Володимира Івановича Кравченка (він на той час у сусідньому колгоспі агрономом був).

От і розвели у господарстві сімейність та мало не престолонаслідування. І не тільки серед керівництва такі порядки, а й серед рядових колгоспників те саме. Куди не поткнись — чи на ферму, чи на польовий стан — суцільні династії... Як не Нарадьків, так Маняків; як не Курінних, так... Загалом до кількох десятків тих колгоспних кланів набереться.

Але все ж повернімося до сина колишнього голови. Новий голова Володимир Іванович, даруйте, за такий сільськогосподарський термін, не тільки зеленим був (у двадцять п'ять літ колгосп прийняв), а ще й раннім. Нема, щоб на рідного батька рівнятися, а чимдуж поспішає попереду нього вискочити! Подумайте лишень! Якщо в Івана Юхимовича тільки один орден Леніна за головування був, то у молодого Кравченка їх сьогодні вже два, та ще й на додачу орден Трудового Червоного Прапора...

Проте це ще далеко не все. Бачили б ви, до чого під головуванням Кравченка колгоспники дійшли!.. До речі, при всілякому потуранні з боку правління та парткому колгоспу. Вже давненько тут коїться якісь дивні речі. Ось вам простий приклад. Довели колгоспові план продажу державі зерна. Здавалося б, справа тільки за виконанням. А що натомість на засіданні правління зчинилося:

— Не будемо,— кажуть його члени,— такого плану виконувати!..

— ?!

— ...А тільки перевиконувати...

І що ви думаєте — так і зробили. Планів державних не визнали, узяли свої зобов'язання — набагато вище отих планових цифр — та, гадаєте, хоч їх дотримали? Де там! Жодна цифра не сходиться! І по зерну, і по цукрових буряках... Що не візьми — аж на триста відсотків більше виходить.

Ну, а як ставляться у колгоспі до своїх мільйонних прибутків?! А ось так: будують світлі та просторі вулиці, площі... А який клуб у селі! Палац! Столична «Україна» — не менше. А який торговельний центр — з універмагом, дитячим кафе, рестораном! А житла скільки! До сотні квартир уже колгосп побудував! І ще будує. З усіма комунальними зручностями, гаражами та підсобними приміщеннями. А для дітей що у селі робиться?

Їм хоч розривайся. Самі посудіть, що тут для них створено. Три дитячі садочки, спортивна школа з басейном і тиром, де працюють досвідчені тренери Наталич та Пауков. Нарешті — до їхніх послуг школа мистецтв, якою керує М. І. Яценко і в якій працюють відділи хореографії, образотворчого мистецтва та музичний. І відвідують цю школу двісті діточок.

Що ж до молоді, яка становить добру половину населення села, то вона після роботи теж не знає, куди раніше бігти. Бо тут і я, знаєте, розгубився: кілька художніх колективів, вокально-інструментальний ансамбль, кінотеатр, кафе, танцмайданчик зі світломузикою, зона відпочинку із човнярською станцією...

Або візьміть таку гостру проблему, як кадри. Як її вирішують у Матусові? А ніяк! Не запрошують, не агітують, не переманюють. Як вам подобаються такі порядки, га? Але разом з тим, кадрів у цьому колгоспі — хоч відбавляй. І всі, як на підбір — енергійні, освічені, завзяті, молоді. Середній вік колгоспників, уявіть собі,— тридцять років. Мало того, тільки цього року влилося у господарство іще понад сто юнаків та дівчат. І їх, як кажуть, тепер із колгоспу ніякою силою не витягнеш. Хіба що ото когось удається відправити на навчання. В інститути та технікуми — за колгоспний кошт.

Так і то повертаються. Не встигне диплом одержати — гульк! — і знову в селі. Чим уже їх отут причаровують? Медом, чи що, годують? Так ні ж. Хоча в Матусові, правду сказати, завдяки високому рівневі механізації та енергонасиченості, а також постійній турботі правління про трудівників, працюється їм і дружно, і весело, і — головне — високопродуктивно.

А тепер про найголовніший недолік, що є у цьому колгоспі. Виявляється, не всіх у цей колгосп ще й приймають. А тільки — найпрацьовитіших, найсумлінніших, найстаранніших. Словом, таких людей, як М. І. Олійник, Н. П. Гончаренко, Г. Т. Сорока, П. Г. Турчак, В. П. Чумак та багатьох-багатьох інших нинішніх колгоспників. На яких, власне, і тримається сучасна слава Матусова.

Отож і дійшло до того, що ордена «Знак Пошани» колгосп «Комуніст» став на сьогодні одним із найпередовіших господарств на Черкащині. Де живуть і працюють по-комуністичному...

— А нам інакше і не можна,— сказав мені на прощання секретар парткому колгоспу О. О. Підлісний. — Оскільки сама назва «Комуніст» нас до цього зобов'язує. А тепер, як і належить, і двадцять сьомий з'їзд нашої рідної Комуністичної партії зустрінемо достойно. І його історичні рішення також виконаємо по-комуністичному.

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

Як ви нас в калошу садовили

Відкритий лист робітників
Сумського ордена Леніна і ордена Жовтневої Революції
машинобудівного науково-виробничого об'єднання імені М. В. Фрунзе
добродіям з Білого дому

Шановні панове конгресмени!

Дозвольте звернутися до вас із нашим щирим робітничим словом.

Як вам, певно, відомо, у нашій країні оце саме великі події відбуваються. Завершили ми одинадцяту п'ятирічку — і непогано, треба сказати, завершили. (Вам, мабуть, не треба того довго розказувати — самі прекрасно поінформовані). Але, як на наш, робітничий погляд,— недостатньо, скажемо прямо, рвонули ми вперед. Бо якими б не були наші успіхи, ми кожного разу, озираючись на пройдене, бачимо: і тут недовикористали, і там недовичерпали, і осьдечки могли б значно більше дозапровадити та доудосконалити... Це, знаєте, діалектика руху: чим вище піднімаєшся, тим далі бачиш, тим більшого кортить досягти.

Отож через те і збирається у Москві черговий, XXVII з'їзд нашої партії, щоб, підсумувавши зроблене та прискіпливо глянувши, де, в чому і, головне, чому ми іще «недо», розгорнути широку програму дій на майбутнє. Щоб іще швидше підростати нам і економічно, і соціально, й духовно. А коли ми програму приймаємо, то вже, будьте певні, виконаємо її. Усією своєю 68-річною практикою це постійно і послідовно усьому світу доводимо. Отже, скептиків просимо не хвилюватись.

Але для чого ми усе це вам, спитаєте, пишемо? Ніби у вас самих клопотів не під саму зав'язку: і безробіття, й інфляція, і корупція, і наркоманія, і бандитизм, і зростання дитячої злочинності, і расові незгоди, і... і... і... Словом, не нам розказувати та не вам слухати: ви свої болячки, як ніхто інший, розпречудесно знаєте. І дай вам, як кажуть, боже з усіма вашими внутрішніми проблемами якось розібратися, а не ще й чужий клопіт собі в голову брати...

Та ми, власне, не за тим до вас і рипнулися. У власній господі ми самі собі лад дамо і нічиєї сторонньої допомоги, повірте, не потребуємо. Але все-таки, що не кажіть, а воно приємно буває, коли тобі у чомусь, нема-нема, та й підсоблять! Як ото, приміром, підсобили ви нам свого часу.

Чим саме, питаєте, підсобили? Ну, ото коли ви на нас чомусь кріпко розгнівалися та й наклали ембарго на постачання нашій країні техніки, що виробляється у європейських капіталістичних країнах за американськими ліцензіями. Зокрема, технологічного обладнання для будівництва газопроводу Уренгой — Ужгород — Західна Європа... Згадали? Так отим самим своїм ембарго ви нас здорово тоді підтримали. За що вам наше уклінне спасибі.

Ви здивовані? Кліпаєте очима? Ну, звісно: ви ж, певна річ, отією своєю недружелюбною акцією хотіли нам ніжку підставити, всунути палицю в колесо, збити з пантелику, змішати карти і взагалі — залити сала за шкуру. Ви ж, ясне діло, вважали, що ми без отих ваших насосів маком сядемо, вдаримо об поли руками, вголос затужимо, підсковзнемося на рівному, гепнемо у калюжу та й лобом об стінку почнемо битися, величезну неустойку своїм іноземним клієнтам сплативши за зрив строків поставок природного газу.

А воно ж, бачте, вийшло трохи не такечки. Вийшло, як у тій приказці: надіявся дід на мед, та й води не пив. Вліпили ви, панове, отими своїми недалекоглядними розрахунками нам не в брову і не в око, а, як-то кажуть, пальцем та в самісіньке небо. Їхали, їхали та на тому самому суку й сіли. Бо не встигли ви ще своїм велемудрим рішенням натішитись, як ми вже рукави закачали та й заходилися оті агрегати, що ви нам не зволили дати, самотужки виготовляти. Конкретно — на нашому Сумському машинобудівному. Між нами кажучи, випуск цих вельми складних машинерій ми вже й до того освоїли, тільки не думали, що їх треба буде раптом так багато. А машинерії справді складні. Вагою у сотні тонн, а допуски — людській волосинці в зазор не пролізти... Отож ви й міркували собі, що ми, зі своїми потужностями у цій галузі, в потрібний термін ніяк не вкладемось. А ми взяли та й уклалися! Та ще й добре вклалися: з випередженням графіка на цілих два місяці. І з якістю замовників не підвели: наші газоперекачувальні установки, котрі ми, за закликом партії та уряду, випустили у необхідній кількості в рекордно короткий строк, аніскілечки не поступаються перед західними, а за деякими параметрами їх навіть переважають. Наприклад, у роботі надійніші, не такі ніжні й примхливі, як їхні закордонні «колеги». В усякому разі, жодної рекламації іще не надходило, в той час як з імпортною апаратурою експлуатаційникам часом доводиться добре чуби попогріти, перш ніж примусять її як слід крутитися...

Але не подумайте, що ми ганимо іноземну та, зокрема, вашу техніку. Що там казати — у ваших конструкторів, інженерів та робітників — і голови добре варять, і руки куди треба стоять, і виходять з-під тих рук часом речі просто-таки пречудові. Інакше чого б ото ми їх у вас і купували?.. Але що ж ти вдієш, як ви раптом, ні сіло, ні впало, взяли та й рогом уперлися! Довелося свої резерви шукати. І — знайшли! То кому ж ви, питається, отією своєю забороною гірше зробили — нам чи, навпаки, своїм же фірмам, які на цьому, треба сказати, таки багатенько втратили? Нам же ви в даному разі тільки допомогли. Допомогли іще більш згуртуватися, здисциплінуватися, інтенсивніше мізками поворушити та гуртом відшукати найкоротші шляхи до ще вищої продуктивності праці, знайти нові, оригінальні конструкторські рішення, у власних силах ще твердіше упевнитись та побачити, на що ми справді здатні і чого варті. Адже якби нам раніше та був хто сказав, що ми зможемо за рік аж 55 отих унікальних агрегатів спроворити (замість 40),— та де! Ми іще поподумали б... А ви нам на самих себе очі відкрили. Бо коли до нас дійшла чутка про оте саме ваше ембарго,— то, знаєте, весела злість у кожному з нас заграла. Зібралися ми на раду, погомоніли поміж собою і вирішили всі, як один, вам отакечки акуратненько, по-нашому, по-робочому ваші самовпевнені носи втерти. Щоб не дерли ви їх так високо.

Що нам, як бачите, повною мірою і вдалося!

Та що там — це тільки один невеличкий епізод у славній історії нашого орденоносного об'єднання. Зробили — та й далі пішли. Тепер той, минулий рубіж для нас — давно пройдений етап. А взагалі у минулій п'ятирічці, без похвальби скажемо, ми спрацювали непогано: виконали її, як і зобов'язувалися, за 4 роки й 7 місяців. За що нам оце — і слава, й пошана, і ордени та медалі. Двісті тридцять працівників нашого об'єднання наприкінці минулого року відзначено високими урядовими нагородами, а наш «генерал» — себто генеральний директор, всіма поважаний Володимир Матвійович Лук'яненко — звання Героя Соціалістичної Праці заслужено удостоївся.

Нехай же вам там, у вашому Білому домі, гарнесенько засідається та стара мудра приказка не забувається: чого сам не любиш, того і другому не чини. Бо собі ж боком вилізе. Ускочиш в ту яму, що копав іншому, та тільки посміху людям наробиш. Як ото й у даному випадку вельми незграбно вийшло: хотіли ви нас у велику калошу посадити, та самі в неї й приземлилися. Сказано ж: сам бик землю борикає та й на себе кидає... Отож, мабуть, аніж ворогувати та на нас чортом дихати, давайте краще у злагоді жити. Бо де незгода — там завжди шкода, а де згода — там взаємна вигода... То як, домовилися? О'кей?

По цій мові бувайте здорові.

Лист сумських машинобудівників
зредагував та до «Перця» подав
Вас. ШУКАЙЛО.

З ШАХТАРСЬКОЮ ГАРАНТІЄЮ

Інтерв'ю з делегатом XXVII з'їзду КПРС, Героєм Соціалістичної Праці, бригадиром робітників очисного забою шахти «Трудівська» Донецької області Анатолієм Денисовичем ПОЛІЩУКОМ

— Донбасівці знають: якщо на копрі горить червона зірочка — справи на шахті в порядку. На «Трудівській» така зірочка сяє ось уже кілька років підряд. Тому перше моє запитання: як забезпечує напругу в ній колектив, який ви очолюєте, напередодні з'їзду?

— Забезпечуємо на всю потужність. Адже хлопці у нас у бригаді — орли,— сказав Анатолій Денисович. І додав: — Я пізніше поясню, чому обрав саме таке порівняння. Але, повірте, вони й самі вміють працювати нівроку, і бригадира свого, якого обласна партійна конференція обрала делегатом на цей знаменний форум, нізащо б не підвели. Тому ми тільки піддали, як мовиться, шахтарського вогнику нашій негаснучій зірочці у дні всенародного змагання за достойну зустріч XXVII з'їзду КПРС. І якщо на фініші минулого року ми щодоби видавали нагора по 1500 тонн вугілля при плані 1200, то зі старту нинішнього — одразу ж вийшли на двотисячну відмітку. І настали, як співається у пісні, «дни работы жаркие»...

— Ну, раз уже зайшла мова про пісенний жанр, то згадаймо й інший рядок із колись популярного тексту: «Поздним вечером, поздним вечером шахтеры из шахты идут...»

— Натяк зрозумів,— тут же озвався бригадир. — Хоча з пісні слів не викинеш, але поправку все ж доведеться вносити. По-перше, не йдуть, а їдуть, оскільки їх возять на роботу комфортабельними автобусами. По-друге, їдуть не тільки пізнім вечором, але й уночі та вдень. Бо працюємо ми позмінно, і у нас усього шестигодинний робочий день.

— А як із прикметами науково-технічного прогресу?

— Це вже обов'язково. Рубаємо вугілля чудовим комбайном ГШ-68. По лінії РЕВ маємо чехословацьку маслостанцію, яка значно полегшує догляд за механізмами. Маємо у своєму розпорядженні новітні гідропересувачі УГ-10, першими в Донбасі освоїли породозакладальний комплекс «Титан» — машину, можна сказати, майбутнього. Отож з такою науково-технічною підмогою — все під силу.

— За минулий рік це становить близько 300 тисяч тонн понаднормового палива. А за останні три роки в цілому мільйон тонн, вірно?

— Авжеж,— погодився бригадир.

— Анатолію Денисовичу, а персонально бригадирська зміна як складається? Адже у вас іще й партійних справ вистачає, ви — член бюро Донецького обкому партії.

— У бригадира робота з шостої до шостої,— сказав А. Д. Поліщук і тут же уточнив: — Це у нас так жартують. Для непосвячених воно звучить, ніби як від сих до сих, але, повірте, тут все значно складніше. Принаймні, моя дружина вважає, що на шахті я буваю більше, аніж удома.

— Повернімося до ваших орлів. Виконуйте свою обіцянку...

— Все пов'язано з бригадирською зміною. Коли б вона не починалася й не закінчувалась, я завжди мушу бути в лаві. І ось одного разу, коли я тільки-но після трудової зміни заснув, дзвонить мені диспетчер: аварія, заклинило транспортер. І я зі своїм помічником Володимиром Криволаповим бігом на шахту. Добралися до забою мокрі, як миші, а ланковий Михайло Лукоянов, картинно виокруглivши очі, невинним голосом цікавиться: у чому справа, мовляв, що за аврал? Хто насмілився наше бригадне керівництво турбувати? Так-так, каже, зрозуміло, це диспетчер паніку розвів. Але навіщо ж бігти в забій, питає нас, коли можна було запустити голуба в якості листоноші,— явно натякаючи на те, що ми з Кривопаловим затяті голуб'ятники. А ми з тим голубом, значить, і записочку у відповідь: мовляв, усе йде нормально, вугілля качаємо ритмічно, додивляйтеся свої сни... Ось і виходить: з ким же нам, голуб'ятникам, зрівнювати своїх хлопців, як не з орлами...

— Словом, із людським фактором у вас також повний порядок?

— Звичайно! Цей фактор у нас з шахтарською гарантією. Візьміть будь-кого — Михайла Довженка, Миколу Сисоєва, Віктора Панченка... З такими хлопцями всі плани, які ставить перед нами партія, виконаємо.

— І з гумором, судячи з усього, в бригаді також порядок?

— Без нього, вважайте, не можна. Щоправда, він у нас солонуватий. І, скажу по секрету, навіть з перцем буває — чоловіча ж робота, серйозна. Отож тут ми з вами начебто на одній позиції.

Інтерв'ю взяв А. НАУМОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

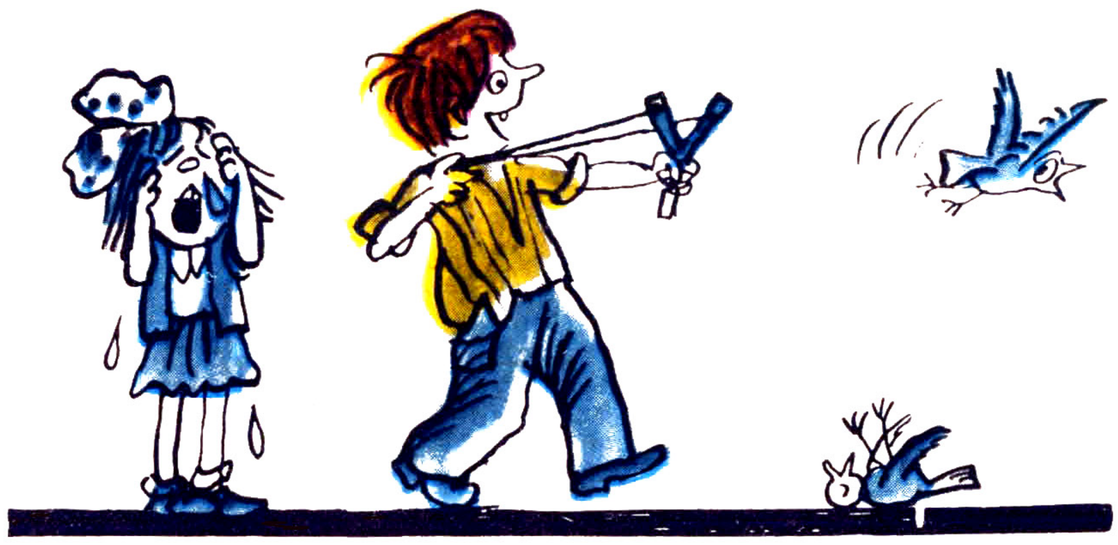

У дитинстві був лоботрясом.

У вузі — лобурем.

А врешті став твердолобим.

ХОРОША ПОСАДА

В заступники узяв Микиту зав,
й посада ця підходить для Микити:
весь день він у конторі ловить гав,
бо там і заву нічого робити.

ЧОГО НЕ ВИСТАЧАЄ

Всього в домівку натягав Загреба,
та все ж зітхає,
лежачи в постелі:
«Оце ще б зірку хапонути з неба
і замість люстри почепить на стелі!..»

ГОЛОВНА ПРИЧИНА

Пісня народна для нього чужа:
— Пхе! Примітив... Не сприймає душа!

Та дивуватися з цього — дарма:
в нього душі не було і нема.

Василь КРАВЧУК.

ВІКНО

ГУМОРЕСКА

Все-таки чудово, що мій стіл біля вікна. А вікно — два на три. Півквартапу мов на долоні. Бігають люди, мчать у могутньому ревищі «кінські сили». Дзвенять трамваї, сигналять тролейбуси.

Он на автобусній зупинці юрмиться чоловік сорок. Їй-бо, очікують учорашнього дня. А автобусів не було й немає. Де вони? Спробуй подзвонити в автопарк, знайдуть сто і одну причину: машини зіпсовані, водіїв не вистачає, автослюсарі хворі...

Бач, хвилюється народ. Блондинка з господарською сумкою не витримала — зупинила таксі, здоровань у картатому пальто стартував, наче на стометрівку... Решта вагається: чи запізнюватися, чи діставатись більш надійними засобами.

Навпроти овочевий магазинчик. Не магазинчик, а акваріум. Картоплю зважують — аж сюди видно, як обдурюють чесних покупців. А продавщиця за прилавком, ніби дзига. Тому два, тому десять... Все горить у руках. І де тільки навчилася такій віртуозності обважувати та обраховувати? От штучка торговельна.

Ач, той, що в окулярах, гнеться від сумки. Набрав на дві сім'ї. Х-хе, думає, не здогадуюся! Хай Крилову розкаже, ніби у відгулі, на другій зміні чи у відпустці... Баєчки. Точно втік, ледар, з роботи. Там усі вколюють, а він сачкує. А либонь, у журналі записався, буцімто креслення узгоджує, шестерні вибиває... У-у...

Я ось працюю до сьомого поту. Не те, що деякі он біля того галантерейного магазину. Від дзвінка і до дзвінка — не піднімаючись. Не так, як ота тітонька (ще до пенсії ого-го), по вулиці песика прогулює. Нероба. На заводі ціни не було б.

«Дз-з-з-з!» Що це? Дзвоник? З переляку розрив серця одержиш. Кінець зміни. Пора додому. Напрацювався, як проклятий. Все документи, креслення, інструкції... Голова — обертом.

«Кириле Панасовичу, зайдіть-но на хвилинку!» Мене? Точно. Начальник викликає. І чого під кінець дня? Не інакше, роботу підкине. Він такий.

«Кириле Панасовичу, тут у зв'язку з реорганізацією відділу завтра перейдете до кабінету навпроти. Там навіть кращі умови — вікно виходить у двір, тиша, тінь від дерев... Думаю, сподобається».

Сам би не допетрав. Хтось підказав. Усе заздрісники, все їм в одному місці свербить, що поруч мене було таке велике вікно та ще й з видом на центральну вулицю. І таки добилися свого...

...Дерево шелестить — приємно, тисячі листочків, ніби на танцмайданчику. Аж он суне «божа корівка». Впаде! Втрималась. Що вона там забула, на такій висоті? Он і горобець пурхає. Знайде чи не знайде, з'їсть чи не з'їсть?.. Нічого. І на цьому місці працювати можна.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Мал. В. ЖЕЛОБИНСЬКОГО

В новому вбачає справжнісіньке зло:
повік би лишалось усе, як було,
аби ні за чим не боліла голівка...
Прогрес! А навіщо! Була б «прогресивка»!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

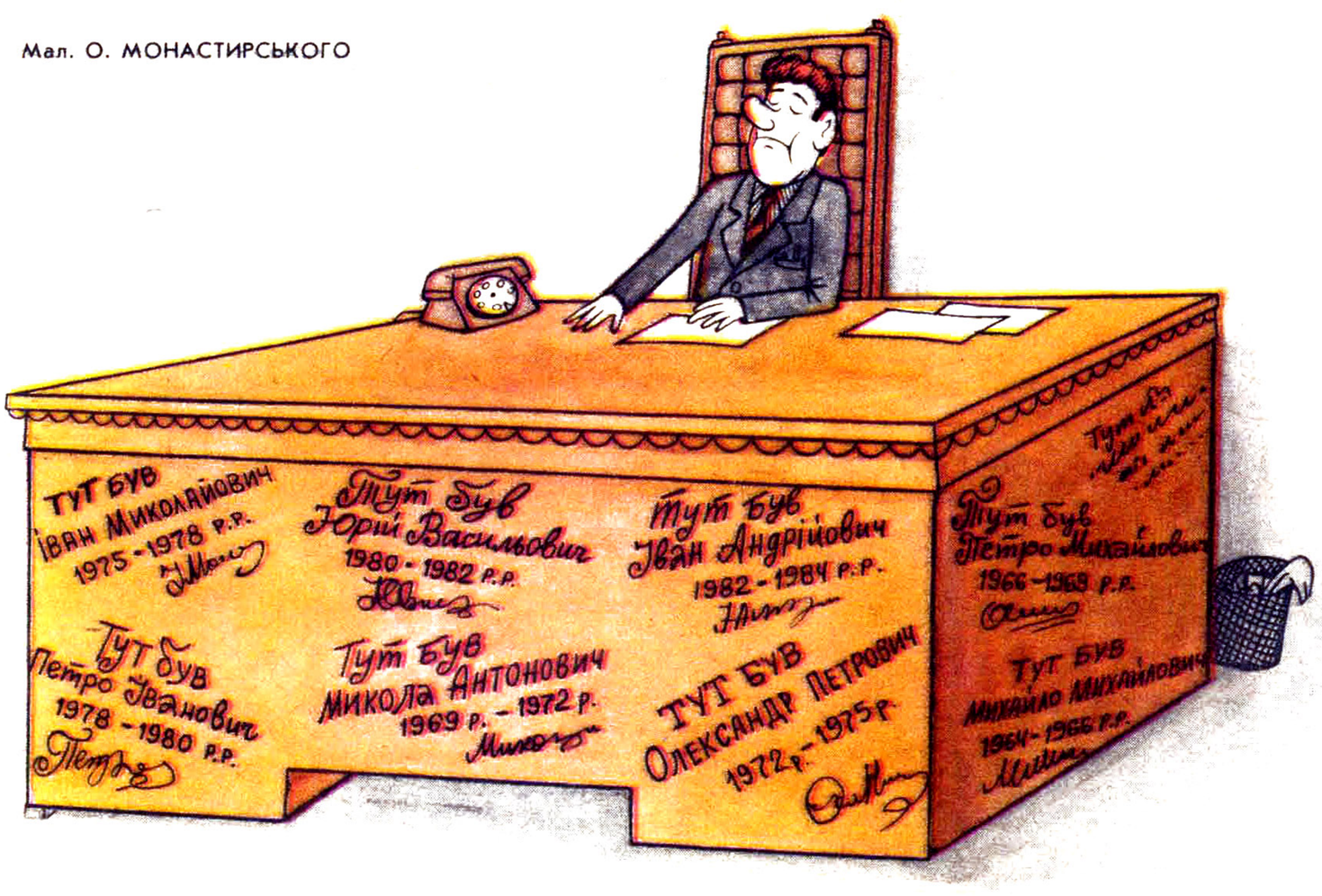

ДІАЛОГИ

— Куди їдете, товаришу шофер?

— На об'єкт, товаришу автоінспектор, куди ж іще...

— Якщо не помиляюсь, повітря везете?

— Помиляєтесь. Бензин.

— Чого ж я в кузові нічого не бачу?

— І не побачите. Навіщо мені бочки, якщо й бензобака на день цілком вистачає.

●

— Ви не виправдали моїх сподівань, тому попереджаю, що тримати вас на цій посаді надалі не зможу.

— А вас ніхто і не просить тримати. З цієї посади я й сам нікуди не піду.

В. ГОЛИШКО.

●

— Тату, ти, напевно, пізно повернувся з роботи, бо я навіть не чув, як ти дзвонив.

— Та ні, синку, я дзвонив, та ще й довго, але кілька разів двері чомусь відкривали незнайомі люди.

І. ТЕПЛИЦЬКИЙ.

ПЕРЦЮ ВІДПОВІДАЄ ОБЛВИКОНКОМ

У місті Корюківці, що на Чернігівщині, живуть напрочуд гостинні люди, які люблять запрошувати в гості. А роблять це вони тому, що дуже вже закохані в рідне місто. І хочуть, щоб їхня Корюківка також сподобалася всім її гостям — якщо не за першим разом, то за другим чи третім — неодмінно. Про це писалося у фейлетоні «З олівцем по Корюківці», який було надруковано у № 15 за минулий рік.

Як повідомив редакції заступник голови Чернігівського облвиконкому Ю. А. Лисий, нині у цьому місті зроблено чимало, аби всім приїжджим воно подобалося з першого разу.

Так, у Корюківці розпочато реконструкцію автостанції. Буде збільшено її операційний зал, поліпшаться умови обслуговування пасажирів.

З метою поліпшення телефонного зв'язку планується встановлення нового обладнання, що дасть змогу збільшити кількість каналів зв'язку.

Планується додатково газифікувати тридцять будинків. Також заплановано ввести в дію півтора кілометра газопроводу.

Вирішується питання й про будівництво банно-прального комбінату в місті. Міський стадіон відремонтовано.

За наявність істотних недоліків у роботі торговельної мережі голові правління райспоживспілки М. І. Потоцькому та його заступникові по торгівлі М. А. Груді правлінням облспоживспілки оголошено догани.

За порушення правил радянської торгівлі завідуючу гастрономом Р. М. Борисенко з посади звільнено.

Недоліки в роботі торговельних закладів усунено. В усіх магазинах встановлено стенди з нормативними документами правил торгівлі, є книги скарг та пропозицій.

Вітаємо ювіляра!

Письменника Віктора КОНДРАТЕНКА з його третім 25-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

РУБАЇ

Один — худий. Той має тіло — тушу...
Але сказати чесно я вам мушу:
не важко так носить важкий живіт,
а як важку носити важко душу.

Та — не їсть, та — дим ковта, аби тілові додати худорби.
Тож невже Венера Дистрофічна
залишиться символом доби?

Анатолій ТАРАН.

ПІВНЯЧА ДИСЦИПЛІНА

БАЙКА

«Вставай, пташва! Підйом! Кукуріку-у! —
Кричав уранці Півень в пташнику. —
Вже день надворі, годі спочивати!
Он сонечко вже світиться вгорі.
Про дисципліну слід не забувати!..
О восьмій зберемось на пустирі:
Гній у городі будем розгрібати,
А потім — гусінь нищити в дворі,
Щоб не об'їла яблуні старі...»
Пробило вісім... Вже дев'ята скоро.
Птахи зібрались. Чути шум, докори...
Індик белькоче, в небо позира:
«Кого ждемо? Трудитися пора...»
Гусак йому: «Га-га, не всі ще в зборі,
Ждем бригадира нашого — Петра...»

«Так-так,— схопилась Качка попеляста. —
Ізнов нема... Піду шукати — баста!
Бо так і промарудимось півдня».
До курника заглянула пір'яста,
А Півень там... на сідалі куня...

Горлає, кукуріка день від дня
Про рівень трудової дисципліни...
«Пусте,— сміються Кури,— тріскотня!..
Він сам її порушує щоднини...»

* * *

Мораль моя — для Півня-крикуна
Й для тих, кого стосується вона:
Берешся дисципліну піднімати,—
Сам мусиш гідний приклад подавати,
Інак твоїй науці гріш ціна.
До того ж, не завадить нагадати,
Що дисципліна — для усіх одна.

Костянтин СЕРГІЄНКО.

м. Одеса.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Ще нерідко потужні трактори використовуються там, де можна обійтися однією «конячою силою».

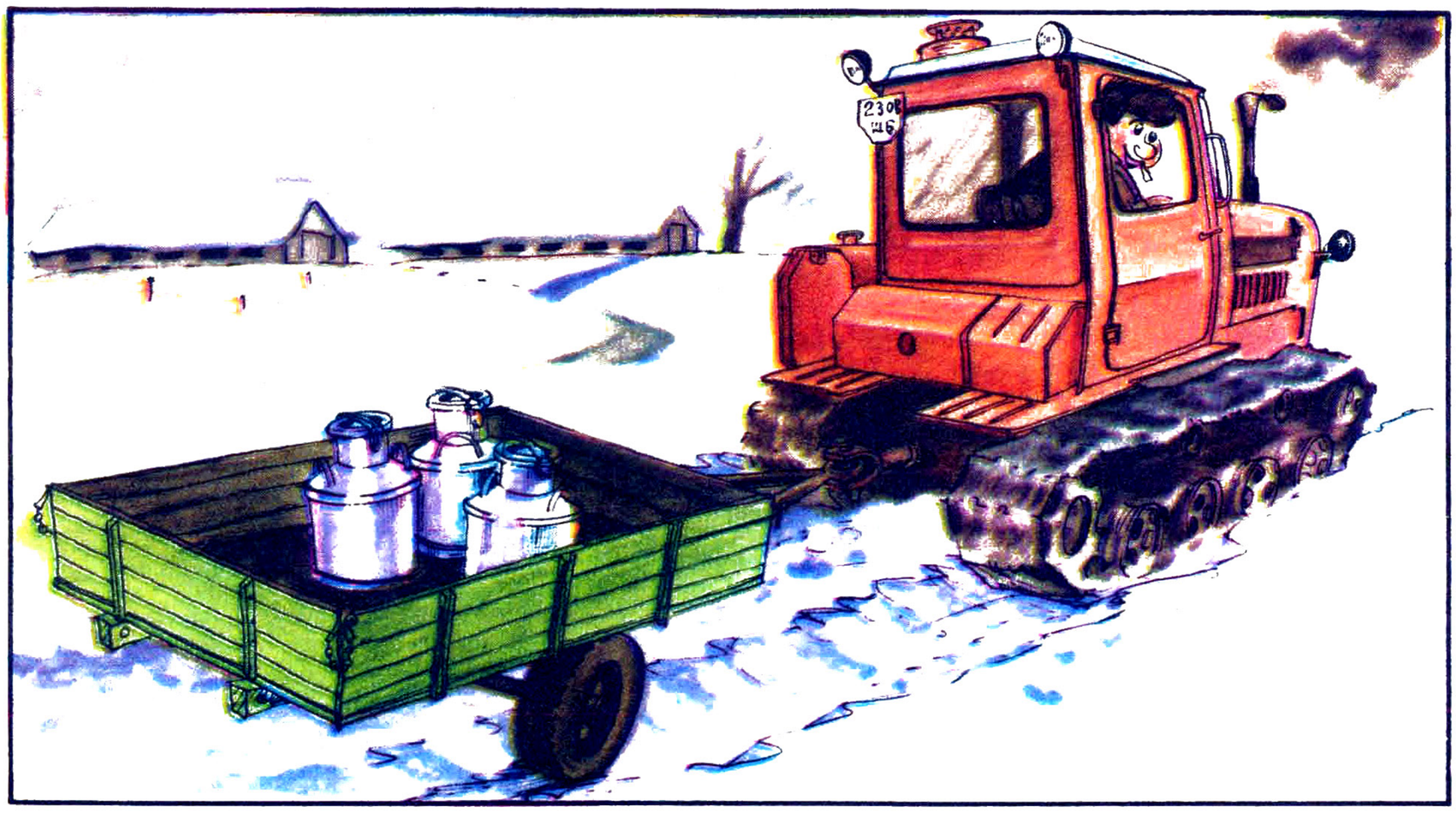

Кінська доза.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не думав-не гадав житель міста Жовті Води М. Волошин, що звичайнісінька квитанція стане для нього врешті-решт сувеніром. А вийшло саме так. Волошин ще 1983 року здав у ремонт до радіотелевізійного ательє № 10 телевізор, там йому й видали квитанцію. Оскільки ж телевізор досі не полагодили, то Волошин і береже тепер квитанцію на згадку про свій телевізор. Про це йшлося в одному з листів, опублікованих у «Перці» (№ 21 за 1985 рік).

Генеральний директор Дніпропетровського обласного виробничого об'єднання «Побутрадіотехніка» М. Т. Горяний повідомив редакції, що за порушення правил обслуговування населення начальника радіотелевізійного ательє № 10 Стариковського П. В. з посади звільнено. До адміністративної відповідальності притягнуто й інших працівників ательє, з вини яких отак затягнувся ремонт телевізора.

Народні усмішки

ПЕРЕВІРИВ

Бажаючи перевірити, скільки людей виходить на роботу з похмілля, бригадир тракторної бригади поставив при вході в будиночок механізаторів відро з водою, щоб простежити, хто і скільки разів підходив пити воду...

В кінці дня бригадир запитує свого помічника:

— Ну, хто підходив пити воду?

— Та отож ви підходили тричі та я один раз, а більш нікого не бачив.

Повідомив І. ЧЕРНЕНКО.

м. Конотоп
Сумської області.

РОЗМОВА НА СТАДІОНІ

Після закінчення футбольного матчу до дідуся підходять двоє хлопчаків:

— Діду, а що буде, коли футбольна команда у вищій лізі займе останнє місце?

— У першій лізі буде грати.

— А якщо і в першій лізі займе останнє місце?

— У другій лізі буде грати.

— А як і там буде останньою, то що?

— Що-що... Корів будуть хлопці пасти...

Повідомив С. ГЕТА.

м. Київ.

ЧУТКИ

Мати прийшла провідати свою заміжню дочку.

— Дитино моя, мені здається, що ти погано живеш із чоловіком. Сусіди казали, що минулого тижня у вас була велика сварка.

— Не вірте, мамо. Чого тільки люди не вигадають. Ми з чоловіком уже два тижні взагалі не розмовляємо.

ОБРАЗИВСЯ

Жінка до чоловіка:

— Ти знову, Петре, вночі крізь сон щось говорив?

Чоловік:

— Та невже мені й уві сні слова не можна сказати?!

НЕ ВГАДАЛИ

— Андрійку, чому ти такий замурзаний? — питає дядько. — Я навіть можу вгадати, що ти їв сьогодні.

— Вгадайте!

— Яєчню.

— От і не вгадали. Яєчню я ще вчора їв.

Повідомив А. ПОГОРОДНИЙ.

м. Авдіївка
Донецької області.

ДЕРУТЬ ТРИ ШКУРИ

— До чого ж безсовісні оті спекулянти, готові три шкури здерти з чоловіка! — скаржиться дядько, розглядаючи куплену на базарі шубу.

— Та навіщо ж ти у них купував?

— Як навіщо! Та ж мені сусіди за неї втроє більше дадуть!

ТУРБОТЛИВИЙ БАТЬКО

— Ваш син погано вчиться,— скаржиться вчитель батькові.

— А в якому він класі?

Повідомив В. КАНДИБА.

с. Дерно
Ківерцівського району
Волинської області.

БЕЗ ВІДПОВІДІ

Жінка хвалиться чоловікові:

— Уявляєш, сьогодні в метро одразу троє хлопців підхопилися і запропонували мені свої місця.

— І ти вмістилася?

ТІЛЬКИ ЧЕСНО

— Жодної помилки,— сказала вчителька, перевіривши домашню роботу учня. — А скажи чесно, твоєму батькові хто-небудь допомагав?

Повідомив Ю. ХОЛОДИНИН.

м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області

Мал. І. ЛОПАТІНА

Тримав ніс за вітром.

Перець видав дві чергові серії карикатур для ілюстрування стінних газет, стендів та вітрин груп і постів народного контролю та штабів «Комсомольського прожектора». Подаємо з них кілька малюнків.

Звичайно, із такої «хати»
Спокійно, легко керувати.

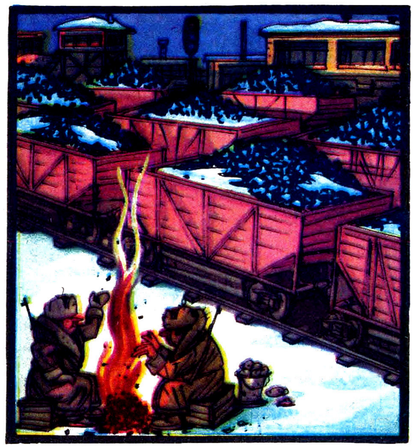

— Цього вугілля нам надовго вистачить! Не замерзнемо...

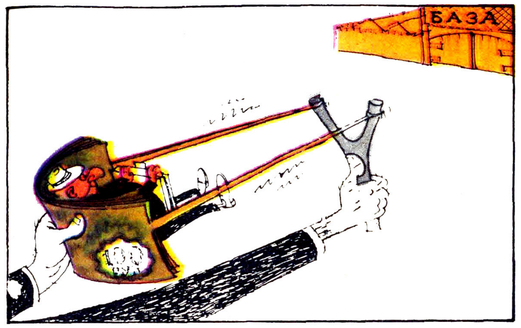

Пробивна рогатка,
або
За гроші на вигідну посаду.

perec·ua.

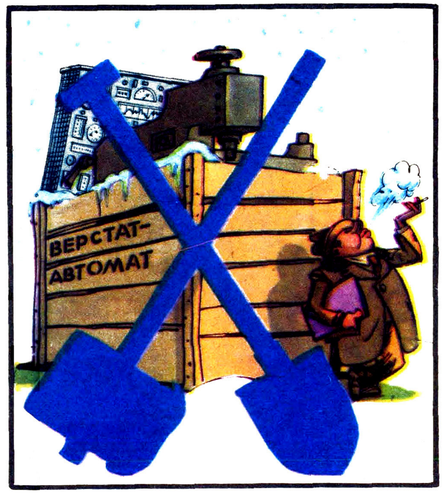

Поставили хрест.

— Звикай до міського життя. Хоч літаємо мало, зате їжі вдосталь!

Естафета горе-будівельників.

Перчанські консультації

«Два роки тому поселилися ми в новий будинок по вулиці Воровського, 33. Нашу радість не затьмарило навіть те, що тривалий час довелося жити без води, без газу, без світла. І правильно, що не затьмарило. Бо, як ми переконалися першої ж зими, усі ці незручності — ніщо в порівнянні з відсутністю тепла. А його немає й досі. Минулого року, щоправда, товариші Масякін і Єлькін з міськради та комітету народного контролю зігріли нас обіцянкою: мовляв, настане весна-красна і систему опалення буде переобладнано. Однак обіцяне ними спливло разом з торішнім снігом. Що нам робити?

Мешканці будинку.

Новоукраїнський район
Кіровоградської області».

— Дізнавшись, що слово справляє такий ефект, керівництво міськради зобов'язало товаришів Масякіна і Єлькіна щоранку обходити всі квартири будинку з тим, щоб, не шкодуючи теплих слів, забезпечити нормальну кімнатну температуру.

* * *

«Як ти ставишся до числа «тринадцять»? Річ у тім, що іще в травні я уклав із Стрийським рембудуправлінням № 2 об'єднання «Львівгаз» угоду на газифікацію свого будинку, заплативши майже півтисячі за роботу. Обіцяли мені швидесенько все зробити. Тільки видно, серед працівників РБУ отой термін «швидесенько» тлумачиться не так, як у людей. Бо вже дванадцять разів звертався я до виконуючого обов'язки виконроба В. Г. Вакарчука, і безрезультатно. Чи допоможе мені тринадцятий візит?

А. КОГУТ.

м. Ходорів
Львівської області».

— Думаю, що допоможе. Якщо перед цим, скажімо, в. о. виконроба В. Г. Вакарчука позбавлять тринадцятої зарплати.

* * *

«У районній газеті «Придніпровська зірка» ми прочитали інтерв'ю голови виконкому Широкобалківської сільради М. Г. Шарая, з якого довідалися, що в нашому селі Софіївці заасфальтовано центральну вулицю Шмідта; став до ладу фельдшерсько-акушерський пункт; наступного року прийме відвідувачів клуб на 150 місць, а ще трохи згодом ми одержимо можливість попаритися у лазні. Ну, щодо клубу та лазні, то тут, як кажуть, поживемо — побачимо. А от заасфальтованої вулиці Шмідта і готового фельдшерсько-акушерського пункту ми не бачимо вже сьогодні. Шматок асфальту, щоправда, поклали, і стіни пункту стирчать уже не один рік, але, нам здається, це не одне і те ж саме.

Мешканці села.

Білозерський район
Херсонської області».

— І даремно вам так здається. Попросіть голову сільради, нехай він поділиться умінням видавати бажане за дійсне, і ви навчитеся бачити те, чого немає.

* * *

«Від нашого села Житники до райцентру вісім кілометрів. У погожу днину при бажанні його навіть розгледіти можна. А от автобуса ми не бачимо з 1972 року. Автотранспортники пояснюють це тим, що, мовляв, у селі немає розвороту. Думається, за такий строк не те що розворот, автодром можна було б збудувати. Чи, може, ми помиляємося?

Мешканці села.

Мурованокуриловецький район
Вінницької області».

— Ви не врахували однієї обставини: якщо немає бажання, то й за сто років навіть ямки не викопаєш.

* * *

«Недавно ми одержали бланки іменних заявок на участь у змаганнях юних спортсменів — вихованців дитячих спортивних шкіл. Виготовлені вони в Новобузькій районній друкарні Миколаївської області. З одного боку бланки як бланки: графи для прізвища, ім'я, по батькові, року народження і т. д. А із зворотного боку на них видрукувані етикетки для «Вина яблучного, міцного». Як це нам розуміти?

В. ШАПОВАЛОВ.

м. Миколаїв».

— Очевидно, і керівництво друкарні, і товариші з комітету по фізкультурі і спорту, які розіслали ці бланки, хотіли зайвий раз нагадати, що, окрім любові до спорту, юним вихованцям треба прищеплювати водночас і огиду до «чорнила».

Анатолій ЖИТНИК

УНІВЕРСАЛ

Все пише: хроніку, есе,
Романи, вірші, мемуари...
І хоч воно ні те, ні се —
До видавництв мерщій несе,
Бо ж сняться лаври й гонорари.
А там йому: — Слабенько, брат!
Не заживеш в письменстві слави...
— Ах так? — скипа. — Не ждіть добра! —
І жанри інші обира:
Штампує скарги та заяви.

ЧАС — ЦЕ ГРОШІ

Коли понад два роки тому пентагонівська вояччина окупувала беззахисну Гренаду, янкі передусім кинули за грати кращих синів і дочок її народу, а далі почали роздавати місцевим дітлахам яскраві маєчки з написами: «Я люблю США», «Американці — наші друзі». Проте минув час, позношувались маєчки, а окупаційна дійсність ніяк не приходить у відповідність із рекламним гаслом вашінгтонської адміністрації: «Ми принесли Гренаді свободу і процвітання!». Хоча, на думку офіційного Вашінгтона, деякі успіхи вже є. Приміром, понад сорок процентів дорослих гренадців не мають роботи і «вільні» вмирати від голоду; «вільна» країна і від обіцяного американськими монополіями зростання її валового національного продукту. Зате «процвітають» дефіцит бюджету, масові захворювання, засилля чужоземних експлуататорів. Можуть у тому ж Вашінгтоні похвалитись і зрослою «освіченістю» гренадців. Не всіх, звичайно, а лише тих покидьків гренадського суспільства, які поспішили на службу до створеної окупантами поліції (до речі, навчали її теж американці — головорізи з частин «особливого призначення»). Ці «заплічних справ майстри» уже заробили зловісну репутацію своєю жорстокістю. Так що, вважають у вищих колах адміністрації США, час, який минув після окупації, не втрачений даремно. А час, як відомо,— це гроші. Зокрема, ті, які заробляють на злиднях гренадського народу «визволителі» з Пентагону і Уолл-стріту.

СЛУГА ДВОХ ПАНІВ

Знайомтесь: Джек Прессер, голова профспілки шоферів вантажних машин і складських робітників США. Крім того, що згаданий містер — один з американських професорів, він ще й людина, яку охоче приймають у Білому домі. Щоправда, не для того, щоб вислухати скарги на погане становище тисяч і тисяч членів профспілки. Обійми перед Джеком Прессером розкриваються тому, що Білий дім пам'ятає: у ході виборів 1984 року цей містер виявився єдиним (!) профспілковим лідером США, який підтримав кандидатуру нинішнього президента, що виступав з відверто антиробітничих, антипрофспілкових позицій. На знак подяки Прессер був удостоєний посади співголови комітету по організації урочистостей у зв'язку із вступом Р. Рейгана на другий термін президентства.

Втім, коли ми назвали Джека Прессера слугою двох панів, аж ніяк не малося на увазі, що він намагається одночасно служити і профспілкам, і правлячим колам США, котрі ці профспілки всіляко придушують. Бо згаданий містер взагалі про робітничий клас не думає: ніколи йому це робити. Адже, не встигнувши витерти сльози радості від зустрічей у Білому домі, Джек поспішає за вказівками до свого другого (а проте, головного) хазяїна — мафії. Зокрема, як повідомив журнал «Клівленд мегезін», саме мафіозі на своїй таємній нараді, яка відбулась у 1983 році, вирішили, що ніхто краще за Прессера не зможе репрезентувати їхніх інтересів у згаданій профспілці. Що то за «інтереси», Джек знав ще відтоді, коли служив скарбником цієї ж профспілки і «прокручував» там афери, вельми прибуткові як для нього особисто, так і для мафії.

Отак і живе містер Прессер. Живе — приспівуючи. Зате сумно зітхають ті, чиї інтереси він формально покликаний відстоювати.

ПЛОДИ ОСВІТИ

Відгадайте загадку: за що виключають із школи? Відповідь дасть, причому негайно, будь-яка доросла людина з хорошою пам'яттю. А хто забув, той може спитати у пересічного юного «шибайголови»: із школи, як правило, виключають за систематичні прогули, зрив уроків, рясні «одиниці» у щоденнику, нездані переекзаменовки, розбиті вікна, а подеколи — ніде правди діти — за бійки у класах. Здавалось би, елементарно!

Проте відповідей, даних вище, абсолютно не зрозумів би пересічний американець. Натомість він би розгорнув тамтешню газету, приміром, «Вашінгтон пост» і процитував вміщену в ній інформацію: в одному з округів неподалік столиці США у 1984—1985 навчальному році було виключено із шкіл 196 учнів: за носіння зброї — 143, за вживання наркотиків — 42, за систематичну появу у класі п'яними — 3, за напад на вчителів — 4, за підбурювання до насильства — 4. Причому, наводячи цю статистику, «Вашінгтон пост» навіть не знаходить за потрібне дивуватися такому стану справ. Адже дорослі дяді, які сидять у редакції цієї газети, добре знають, що до насильства американських дітей з дня на день привчає телебачення, торговці наркотиками дбайливо стережуть малолітніх покупців просто під дверима школи, а зброю запопадливо пропонують тисячі крамниць. Отже, що американське суспільство посіяло у юних душах, те воно й пожинає. А ви кажете: розбиті вікна і «одиниці» у щоденниках...

БУЛЬБАШКИ В ЕФІРІ

Одна з улюблених тем радіостанції «Німецька хвиля», яка веде передачі на СРСР із Кельна (ФРН),— це розповіді про те, як казково прекрасно живуть безробітні у Західній Німеччині. Мовляв, на завод чи то на фабрику цим ледарям ходити не треба, а останнім часом вони до того розперезалися, що буквально всі як один подались за кордон — на середземноморські пляжі, де розкошують за рахунок офіційного Бонна. Бо урядова допомога пересічному безробітному, бачте, така значна, що дозволяє йому жити по-королівському. Зокрема, твердять пропагандисти з «Німецької хвилі», соціальна допомога, перш за все, забезпечує безробітному у ФРН повний комунальний комфорт, оскільки повністю покриває його витрати на газ, електрику тощо. Але радіобайки виспівуються на закордон. У себе ж «вдома» західнонімецька преса констатує ситуацію, діаметрально протилежну мальованій «Німецькою хвилею». Зокрема, як свідчить журнал «Штерн», соціальна допомога по безробіттю така «щедра», що дозволяє сім'ї безробітного користуватись холодильником... лише протягом години, телевізором — протягом 11,3 хвилини, електроосвітленням — 20 хвилин на добу. Решту часу ця сім'я вільна або мріяти про неймовірний випадок, якщо комусь із її членів пощастить знайти роботу, або позичити у сусідів транзистор, настроїти на діапазон «Німецької хвилі» і слухати пропагандистські побреньки на тему: як добре живеться безробітному на берегах Рейну.

Сплячий ВУЛКАН

ГУМОРЕСКА

— Алло... алло, вибач, Тоню, погано чути, мабуть, знову телефон перегрівся...

Так кажеш, він тебе ревнує до кожної особи чоловічої статі... Що? І навіть до залізобетонних стовпів електромережі?! Ти щаслива, Тонько, бо й сліпому видно, як Василь тебе палко кохає! Ой, як я тобі заздрю! Уявляєш, а тут живеш, наче солом'яна вдова. Від свого Степана за вісім років спільного життя жодного нарікання не почула. Хіба це нормально? А вже яких йому коників не викидала: і в будинок відпочинку сама їжджу, і з чоловіками на вечірках танцюю, і навіть з роботи пізно повертаюся. Все жду, аби приревнував до кого-небудь, а він лише усміхається у вус, одне слово, камінне серце має.

Порадь, Тонечко, як мені розбити кригу байдужості, бо від нудьги не знаю, куди себе подіти.

Можеш допомогти?.. Так... так... Завтра із Василем приходиш до нас у гості, а перед поверненням Степана з роботи нишком лишаєш мене з Василем наодинці? Дуже цікаво, так... І в цей момент заходить Степан... Молодець, Тоню, чудово задумано. З нетерпінням чекаю вас завтра...

— Алло, здрастуй, Тонечко, вибач за вчорашнє непорозуміння. До речі, як почуває себе Василь?.. Ой, горенько! Перелом ключиці?.. Гіпс?.. Тобі сьогодні ніколи?.. Поспішаєш у лікарню?.. Зачекай, я швиденько...

Розумієш, хто б міг подумати, що мій Степан здатний так зненацька вибухнути! Наче сплячий вулкан. Тонечко, ти б лише глянула на нього... З яким завзяттям і грізним блиском в очах він виштовхував Василя із вікна другого поверху...

В ту мить я була щаслива, але демонський блиск очей, який мене спочатку так заполонив, чомусь у нього не минає. Мало того, що розтовк у ступці на порохню улюблені діамантові сережки, так ще й пригрозив, що відтепер за кожним моїм кроком слідкуватиме. Аж лячно стає. І що з ним трапилось? Як ти гадаєш, це в нього швидко мине́ться? Алло... алло, ти мене чуєш? Тонечко...

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ.

ІРОНІЗМИ

● *Чи можна бути м'якотілим та твердолобим одночасно?*

● *Учням завжди все ясно, чого не можна сказати про їхніх педагогів.*

● *Де добре удвох, там не шукають третього!*

Лев РЄЗНИЦЬКИЙ.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ЮЖНОГО

Без слів.

Мал. Г. ШИГОДСЬКОГО

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТІНА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.

Мал. В. ЛЕОНОВА

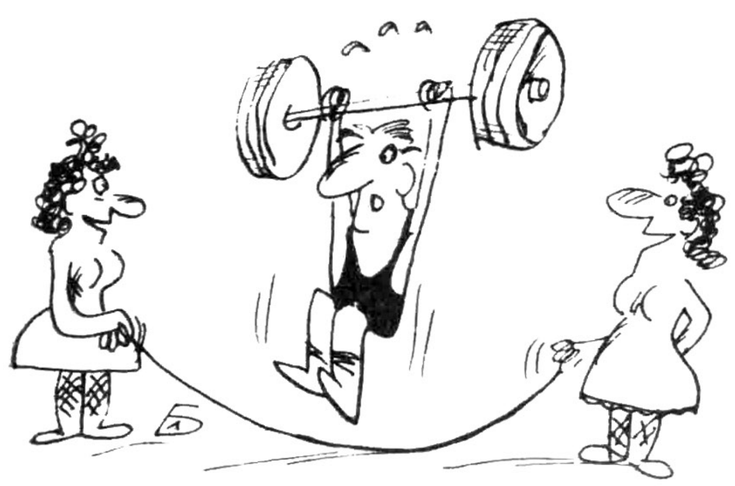

Без слів.

Мал. В. ФРУМГАРЦА

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Я ж просив не примушувати звірів прибирати сміття!..

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Без слів.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

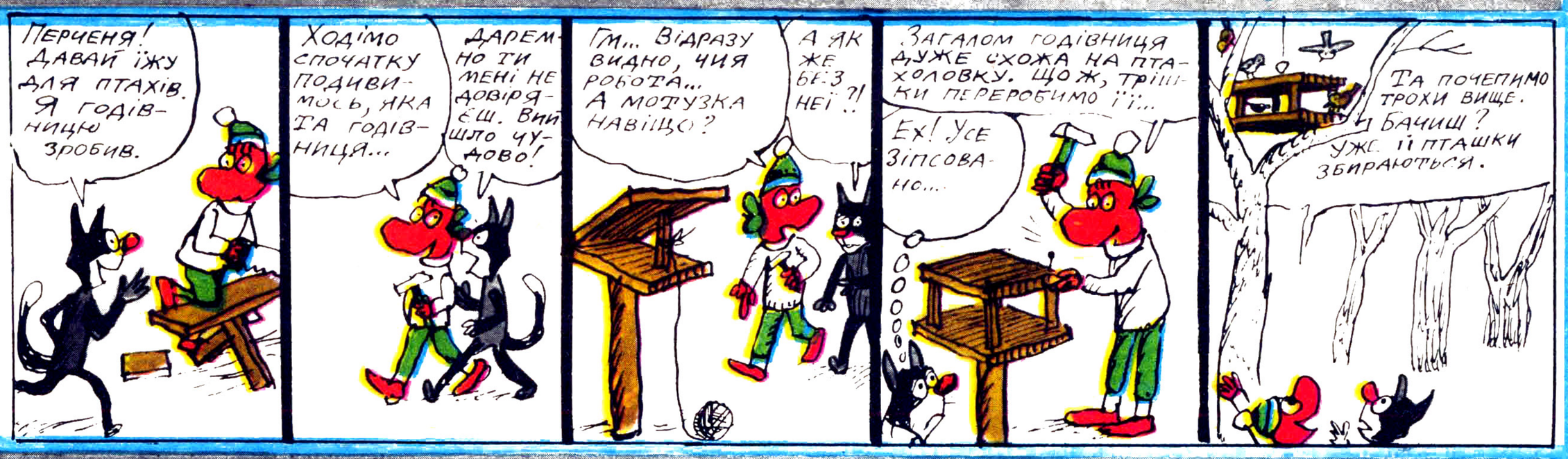

НА ЩАСТЯ

Віталик приїхав у гості до бабусі. Якось він дивиться, а над дверима підкова висить.

— Бабусю, навіщо вона тут висить? — допитується внук.— У тебе ж коня нема.

— Це на щастя! — одказує старенька.

— На яке щастя?

— От, приміром, я хотіла мати внука. І на світ появився ти. А це для мене велике щастя.

— Треба додому їхати! — аж підскочив Віталик.

— А то ж чому?! — сплеснула руками бабуся.— Невже тобі в мене погано?

— Тато накупив лотерейних квитків: хоче машину виграти. То треба йому сказати, нехай швидше підкову на дверях приб'є!

Василь СОПРОНЮК.

ДОПОМІГ

Вихователька питає
В дитсадочку нас:
— Як батькам допомагає,
Друзі, кожен з вас? —
Відповісти дуже раді
Всі помічники:
«Прибирала у кімнаті...»
«Поливав квітки!..»
А коли стих шум і гамір,
Встав Грицько й сказав:
— Підмести збиралась мама —
Віник я подав!

Володимир КРАВЧУК.

СНІГУРІ

Розстелила знов зима
Білу скатертину.
Прилетіли снігурі,
Сіли на ялину.

Червоніють на гілках,
Мов налиті соком,
Замість яблук не зірви,
Ти їх ненароком!

Петро МОСТОВИЙ.

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ

КІТ-ВОРКІТ

Кіт-воркіт
по хаті ходить,
кошенят
по колу водить
і крізь вуса
промовляє —
уму-розуму
навчає:
— Вчіться гарно,
любі діти,
муркотіти,
щоб зачули
миші кляті:
є сторожа
в нашій хаті!

УВАЖНИЙ ВОВА

Вам за мить
«уважний» Вова
найпрудкішу гаву
зловить!
Цим мистецтвом
Володимир
досконало володіє...
Ще б учитись гарно
міг —
був би
вправніший
за всіх!

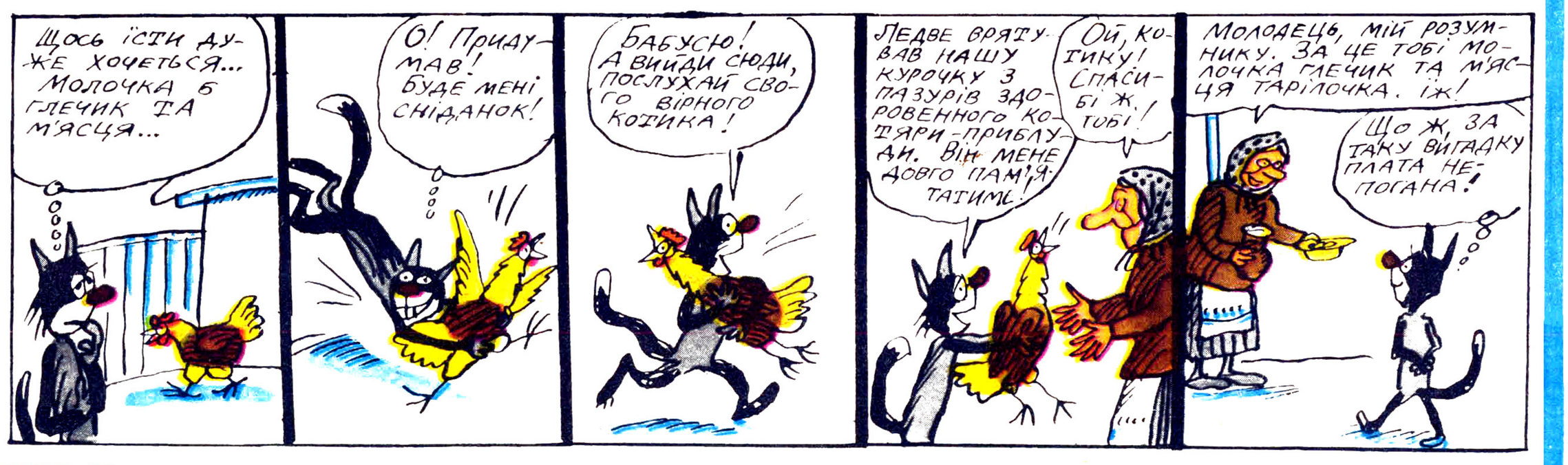

ТИМЧАСОВО

— Хочете самодіяльністю займатися? Чудово! Я — художній керівник цього Будинку культури. А в якому жанрі бажаєте спробувати сили? У нас широкий вибір. Рекомендую хореографічний ансамбль «Умілі руки» — там саме потрібне поповнення. Назва дивна, кажете? Нічого дивного: вони й танцюють, і рукоділлям займаються... Ні, одночасно. Адже в танці зайняті головним чином ноги, а руки... Обережно, тут підлога провалена!.. Ви ніколи не бачили їхньої композиції «Синя панчоха»?.. О! Ансамбль іде в танок, а солістка вив'язує панчоху. Публіка — особливо жінки — у захваті!.. Не хочете? Тоді прошу до гуртка вокальної пантоміми... Не чули досі про таку? Даремно, дуже цікавий жанр. І головне — загальнодоступний. Є голос — забезпечуєте вокал. Нема — тоді те, про що інші співають, показуєте «на мигах»...

Як ми додумалися до такого? Життя підказало. Коли нам збудували новий Будинок культури... Не беріться за перила — вони можуть упасти!.. Так ото ж після новосілля організували ми багато нових ансамблів та гуртків. Гурток «Умілі руки» тоді був окремо, хореографічний ансамбль — окремо, а студія пантоміми та вокальний містилися взагалі на різних поверхах. Просторо ж було! Потім довелося трохи потіснитися: кілька кімнат тимчасово зайняло районне управління культури. Ну, ми не заперечували — це ж наше начальство! Ще одну кімнату тимчасово довелося віддати товариству «Знання». Ми заперечували, але ж ви знаєте: «Знання» — сила! Відтоді гурток «Умілі руки» почав займатися в одній кімнаті з хореографічним ансамблем, і з роками це їх дуже зблизило. Як і вокал з пантомімою...

Ні, це не абстрактна картина. Це двері. То з них фарба так облущилася — ремонту ж не було вже десять із гаком років... Ось тут у нас музики займаються. Капела бандуристів на дроті... Так, дуже оригінальний колектив. Як він утворився, питаєте? Була звичайна капела бандуристів, а коли їхню кімнату довелося тимчасово віддати райраді деесте «Колос», бандуристи почали проводити репетиції у приміщенні циркової студії. Спочатку сиділи по кутках, але там до них долітали гирі, якими вправлялися силові жонглери. Тоді бандуристи вирішили, що на дроті — безпечніше. Так і звикли...

То хочете до капели?.. Ах, висоти боїтеся! Залишається гурток художнього читання, множення і ділення... Ні, спершу було просто художнє читання. Але згодом їхню кімнату довелося перегородити фанерною стінкою, і в другій половині тимчасово розмістилася бухгалтерія райвно. А через фанеру ж усе чути!..

У той куток не ходіть — там штукатурка обвалюється, прибити може. Тому, що стеля протікає... Ні, не завжди. Тільки коли дощ іде... Аякже, зверталися ми, скаржилися. Удвох із директором пороги оббивали: поможіть, мовляв! Обидва поверхи вода заливає!.. Атож, помоглося! Підселили до нас Товариство рятування на водах. Звичайно, тимчасово!

Ремонт, кажете? А хто тут про нього подбає? Нам ніяк, а вони ж усі — тимчасово...

ПІСЛЯМОВА

Є ще такі дивні читачі — у кожній гумореСці шукають натяків, доскіпуються: «А про кого це! А де це!» Таким читачам ми відповімо: в усякому разі, не про село Кривче Борщівського району Тернопільської області. Адже в тамтешньому Будинку культури розміщені виконком сільради, ощадна каса, частково — класи середньої школи. А про ці установи в гумореСці ж не згадується. І не про село Пищатинці того ж району, де в Будинку культури міститься магазин. І в селі Любоіванівці Арбузинського району, що на Миколаївщині, теж можуть бути спокійні, бо в їхньому Будинку культури не квартирує ніяке Товариство рятування на водах, а тільки контора колгоспу «Червона Україна» і штаб ДНД. А от щодо решти населених пунктів республіки — тут ми нічого не гарантуємо. Бо, наприклад, лише у сільських клубних закладах Полтавської області сторонні організації займають 440 кімнат.

Звичайно, тимчасово!

Г. ЛІТНЕВСЬКИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Сплатили штраф...

І кінці у воду...

Вибрики Пегаса

«Баба зранку затіває тему свою любу —
Давай підемо дідусю сьогодні до шлюбу.
А дід бабі: «Відчепися бодай тобі трастя,
Ти ж не будеш працювати, як покійна Настя.
Коли прийшла для наживи, то засватай Гната
В нього ощадна повніша і цінніша хата».

О. Ш-а з Кривого Рога.

— Тема, порушена бабою, актуальна: це — створення ще одної міцної сім'ї. А от позитивний образ діда Вам явно не вдався: він явно ухиляється від трудового виховання баби і штовхає її в обійми скупого зажерливого Гната. Яке майбутнє її чекає?! Ні-ні, не можна так безвідповідально ставитися до долі своїх героїв!

«СПАНТЕЛИЧИЛА
За хвилину свій експромт
Виклала Сорока.
Ну, а критики над ним
Думали півроку».

М. Р-ко із Закарпаття.

— Своїм експромтом Ви нас, знаєте, теж спантеличили. Думали ми над ним довгенько і вирішили: хай іще подумають читачі.

«Добрий день, Перче.
Написав я був тобі гумореску (якщо можна так назвати) «Запхали в ВУЗ». І поки відповідь на неї ще неприйшла, я написав ще одну гумореску (якщо можна її так назвати) «Куряче м'ясо»:
«Прийшов Микола за зятя,
До тітки Горпини.
Взяв її дочку молоденьку
Гарну. Як в лузі калина.
З тесцем зразу спільну мову,
знайшов наш Микола
А от тещі чогось він
Не міг догодити ніколи...»

М. Д-ка з Львівщини.

— Досить, досить! Якщо Миколина мова така ж багата, як і Ваша, то ми розуміємо тещу.

«Воно, як глянуть наперед,
Бувають різні липи:
Одні — дарують людям мед,
Другі — приносять схлипи».

Ю. Т-ов з Дніпропетровської області.

— Прочитавши і глянувши наперед, голосно розридалися...

Страшне перо не в гусака...

«Давайте зробимо перелом недолікам в усій роботі».

(З протоколу).

«Серед спеціалістів низька трудова дисципліна, а серед скотарів вона і не може бути іншою. Як не являються на роботу спеціалісти, так і не являються скотарі на роботу в тверезому стані».

(З доповіді).

Надіслав Л. ДОМНИЦЬКИЙ.

«Кравчук В. І. зарекомендував себе з позитивного боку негативно...»

(З характеристики).

Надіслав М. ШЕВЧИК.

«А що я сама можу зробити? На моїх руках город, праця в полі, діти. Він же тільки літає на тому мотоциклі. У нього совісті навіть хватило на батькову шию два бички налигати, а табун гусей — на тещину...»

(З пояснення дільничому міліціонеру).

Надіслав Н. НАКОНЕЧНЮК.

«Прошу правління колгоспу зняти з мене 1 (одне) теля і шкіру, так як я зустрічалася з керуючим, просила його, щоб він зняв з мене теля і шкіру, але він цього зробити не захотів.

А з головою я не могла зустрічатися, то завжди від керуючого ішла додому без голови».

(Із заяви).

Надіслав М. ТРИГУБ'ЯК.

«Якщо в господаря двору акуратна хвірточка, не перекособочені двері дому, то він — культурна людина. Про колгоспників і спеціалістів колгоспу теж можна судити, підходячи з такою міркою».

(З обухівської райгазети «Будівник комунізму» на Київщині).

Надіслав І. ПІДГАЄЦЬКИЙ.

«Товариші!

Треба огородити кладовище, привести його в порядок, щоб чоловік ішов туди з радістю».

(З протоколу сільського сходу).

«Коли ми прийшли в контору, то там людей ще не було, були одні тільки шофери й рахівники».

(З пояснювальної записки).

Надіслала І. СТАНКЕВИЧ.

ПРИЧИНА СТАРАННОСТІ

— Хвала Редькам!
Всі вимели куточки,
В шкільнім дворі
Прибрали кожну стежку...

— А це тому,
Що загубила донька,
Йдучи до школи,
Золоту сережку...

Олексій ГАЦА.

Мал. В. ЖЕЛОБИНСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

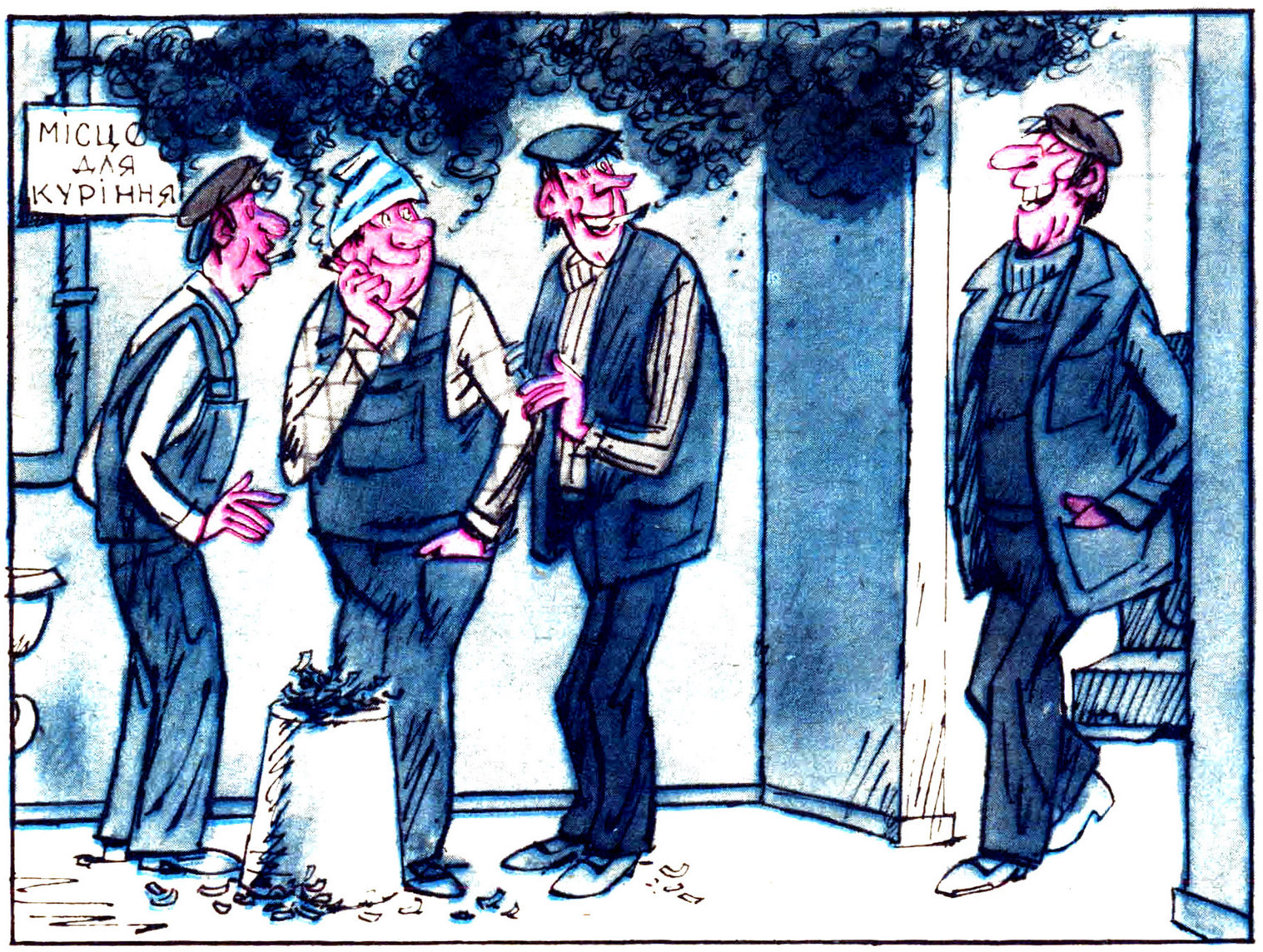

— Палити він кинув, а на перекури все одно бігає.

Телеграфне агентство Перця

МАШИНА... В НАВАНТАЖЕННЯ

Оригінальної форми набув торговельний сервіс у деяких магазинах м. Харкова. Якщо вам, скажімо, знадобиться купити набір голок до швейної машини «Подільська», вам їх продадуть лише в наборі з самою машиною. Уявляєте, які перспективи відкриває такий метод комплектації товарів?

●

ТАНЦІ ЗА ПРИЛАВКОМ

Як передає наш кіровоградський кореспондент з села Дмитрівки Знам'янського району, тут у місцевому універмазі проведено цікавий експеримент. На зиму відключено опалення. Деякі парфюмерні та косметичні вироби не витримали низької температури — замерзли. А от працівники універмагу витримали зиму. Рятуючись від холоду, вони весь час танцювали за прилавком.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Є зрушення!» — замітку під такою назвою було надруковано у № 18 журналу за минулий рік. А повідомлялося в ній про те, що у селі Тростянка (Івано-Франківська обл.) кілька років тому заходилися будувати новий клуб. Звели стіни і з того часу досі ніяких зрушень.

Після виступу Перця секретар Коломийського міськкому Компартії України В. Корчинський повідомив, що замітку обговорено у первинній парторганізації та правлінні колгоспу «Здобуток Жовтня» і критику визнано справедливою. Було розроблено і вжито заходів щодо прискорення будівництва клубу. Нині клуб на 150 місць уже здано в експлуатацію і він працює.

◆ У тому ж номері журналу у замітці «Спростування ТАП» йшлося про те, як у місті Дніпропетровську по проспекту газети «Правда» біля будинку № 8 влаштовано звалище сміття. Кожного дня сміття палять і ядучий дим обкурює цей багатоповерховий будинок.

Як повідомив редакції заступник начальника Дніпропетровського міськжитлоуправління Ю. А. Фотинов, смітник ліквідовано, а майданчик приведено в належний санітарний стан.

◆ У селі Добропілля (Херсонщина) ще взимку минулого року прорвало водопровід, і чиста питна вода безперервно тече, заливаючи подвір'я мешканців цієї вулиці, а ремонтувати водопровід ніхто не збирається. Про це писалося у замітці «Безводдя — не загрожує», опублікованій у «Перці» № 19 за 1985 рік.

Голова Голопристанського райвиконкому А. П. Юрченко повідомив редакції, що при перевірці на місці факти, вказані у замітці, підтвердились. Нині водопровід відремонтовано і водопостачання налагоджено.

◆ До Перця надійшов лист про те, що у Дарницькому (м. Київ) молочному магазині продають сметану, розфасовану у коробочках, низької якості.

Директор Київського міського молочного заводу № 2 В. П. Рогач повідомив редакції, що листа було обговорено в колективі сметанного цеху. За випуск неякісної продукції старшому майстру Яценко Н. Г. та робітниці по розфасовці сметани Ігнатович І. Г. оголошено догани, їх позбавлено місячної премії на 100%. Наладчику Шаливському П. Н. оголошено догану і позбавлено половини місячної премії. Начальнику сметанного цеху Степновій Л. А. оголошено догану.

◆ У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про те, що на цегельному заводі (село Гостинне на Кіровоградщині) порушується фінансова дисципліна.

Як повідомив секретар Знам'янського міськкому Компартії України Б. Переверзєв, факти, викладені у листі, при перевірці підтвердились. Постановою міського комітету народного контролю за безконтрольність у витратах державних коштів, через що виписувались фіктивні наряди і незаконно виплачувалась зарплата деяким особам, директору цегельного заводу Гаврилюку В. С. та начальнику виробництва Бондаренку В. П. оголошено суворі догани. Їх також попереджено, що в разі повторення подібних порушень буде вирішуватися питання про можливість перебування їх на цих посадах.

На часткове покриття матеріального збитку, завданого державі незаконною виплатою заробітної плати за невиконану роботу, на Бондаренка В. П. зроблено грошове нарахування в сумі 175 крб.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

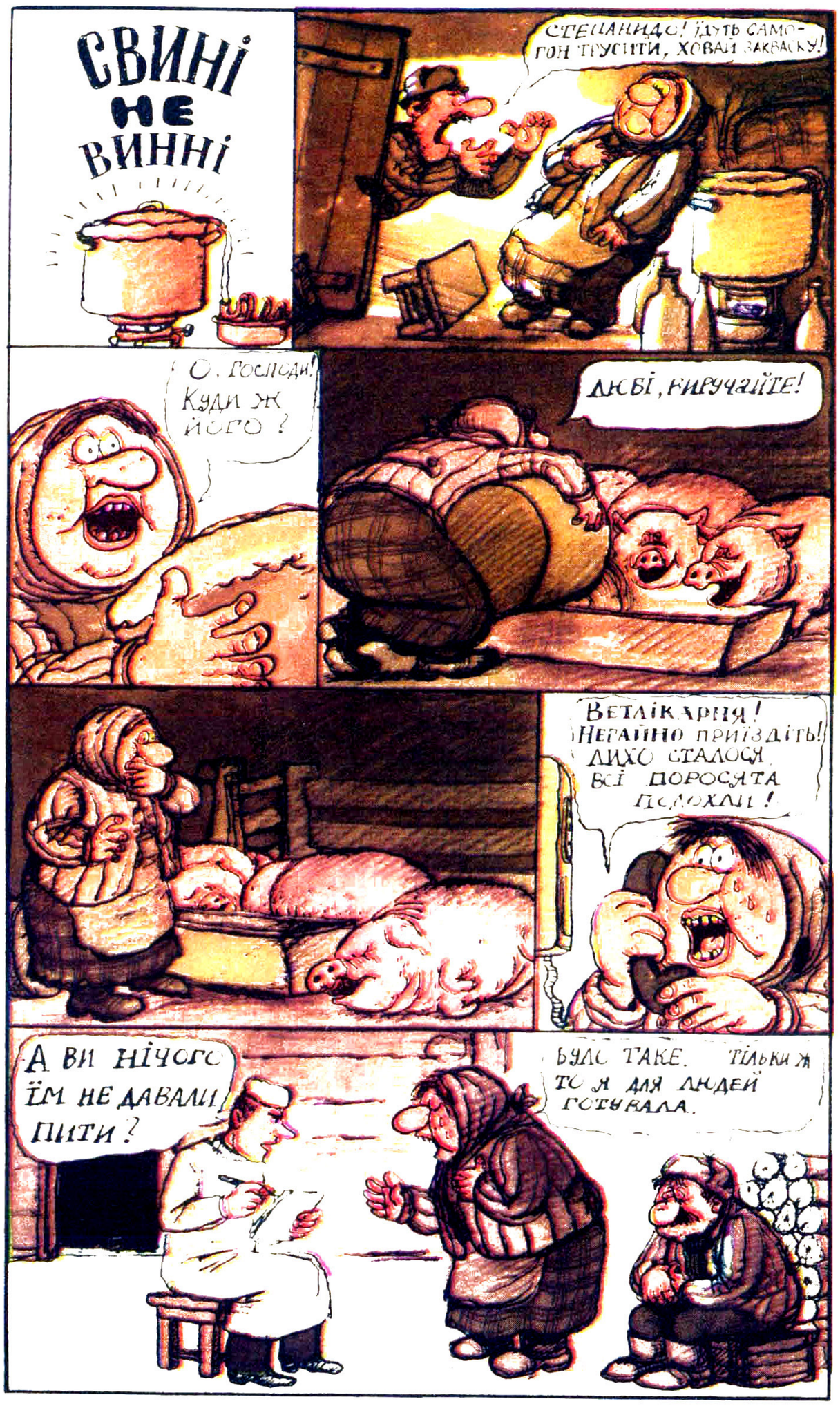

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Бувають яблуні, від яких яблуку необхідно відкотитись як-найдалі.*

● *Діагноз: кишка тонка.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

● *Спочатку брав хабарі букетами. Але це були лише квіточки.*

● *Левову частку відповідальності часто вимушені брати на себе зайці.*

● *У молодості про свій вік забувають, у старості — не можуть пригадати.*

Володимир ВЕДЕНКОВ.
м. Северодонецьк.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 4 (1214)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.01.86. Підписано до друку 04.02.86. БФ 11371. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. арк. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2304200 прим. Зам. 0253.

© **Журнал «Перець» 1986 р.**

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Тим, кому, як в носі шпичка,—
наші плани осяйні,
скажем: — Киньте хижі звички,
нам погрози не страшні!

Мал. Є. РАБИНОВИЧА

Мал. О. КОХАНА

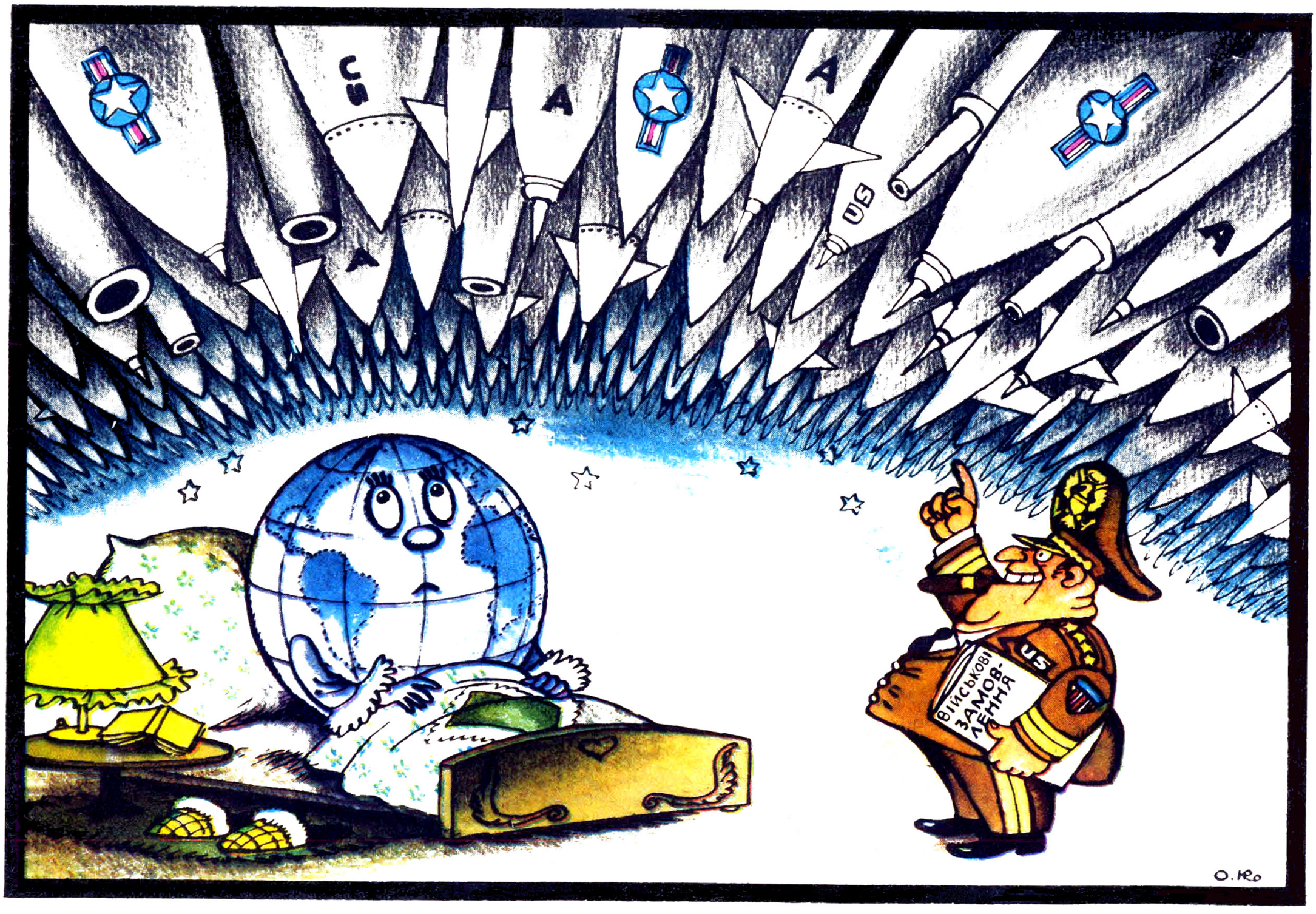

— Спи спокійно. Наша «стратегічна оборонна ініціатива» тебе захистить!